

med at man skal ligge og flytte mellem Bruxelles og Strasbourg. Og der efterlyser jeg bare en vis velvilje fra udenrigsministeren til at finde en model, hvormed man altså kan få det her vanvid stoppet.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, men vi er jo slet ikke uenige om det, og det er også regeringens holdning, at det ikke er smart.

Jeg kan give forhistorien. Forhistorien er jo meget smuk og fornuftig, nemlig den om Strasbourg som forsoningssted. Der stod jo nogle af de store slag ved krigens afslutning, så forhistorien er jo smuk og rigtig.

Der er bare sket det, at der er gået nogle år siden da. Jeg synes heller ikke, og regeringen synes heller ikke, at det er godt, at man har det her rejsende cirkus. Det er ikke godt for parlamentarikkerne, det er heller ikke godt for Parlamentets omdømme, fordi det jo ganske uskyldigt påfører skatteborgerne i Europa nogle omkostninger, som er overflødige.

Derfor ser jeg meget gerne, at det bliver løst i forbindelse med en traktatændring, hvor man får placeret de forskellige institutioner på en tilfredsstillende måde, så Frankrig også går ind for det, for hvis Frankrig ikke går ind for det, kan det jo ikke lade sig gøre, idet det kræver enstemighed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4375

12) Til udenrigsministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Vil udenrigsministeren forsikre, at han vil nedlægge veto imod de franske planer om at anvende passerellebestemmelserne til at skabe flere flertalsafgørelser, sådan som tankerne er blevet formuleret på 2-dages-seminaret i Bruxelles i slutningen af april, hvor Kommissionen gav sin tilslutning til de franske ideer, der efter planen skal gennemføres, uden at der ændres i traktaten, og uden at der holdes folkeafstemninger?«

Morten Messerschmidt (DF):

Efter forfatningens fald har der jo alligevel været en intens kamp for at få implementeret mange dele af den. Vi har både set det fra EF-Domstolens side, og vi har set det fra Ministerrådets og Parlamentets side. Et af de sidste forslag har så været det, der er kommet fra Frankrig om at an-

vende passerellebestemmelserne i EU-traktaten for at flytte hele retsområdet over i det, der hedder søjle 1, så man kan få flertalsafgørelser, og så man kan stemme genstridige lande ned.

Der efterlyser jeg, at den danske regering meget klart melder ud og siger, at det her er uacceptabelt. Vi vil ikke acceptere at skulle kunne stemmes ned på retspolitiske områder, vi vil ikke acceptere, at det her samarbejde skal flyttes, og vi vil slet ikke acceptere, at man skal begynde at fikle og ændre i traktaterne, så længe vi har en tænkepause.

Derfor efterlyser jeg en klar udmelding og en klar afstandtagen til det franske forslag fra den danske udenrigsministers side.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu kan vi faktisk ikke stemmes ned på det retspolitiske område, fordi vi har et forbehold. Det betyder så også, at de andre kan træffe beslutninger, som ikke omfatter os.

Lad os så sige, at det overflyttes, at det franske forslag nyder fremme – det ved vi jo ikke om det gør. Så betyder det altså f.eks., at kamp mod menneskesmugling, kamp mod terror, kamp mod grænseoverskridende kriminalitet pludselig er noget, vi ikke kan deltage i, og det vil jo ikke være til vores fordel. Det er jo meget vigtigt, at vi kan deltage i det, og derfor er det altså også vigtigt, at vi på en eller anden måde kan få en ordning, ifald det måtte blive overført til søjle 1. Det lykkedes os jo i forbindelse med forfatningstraktaten at få en protokol, hvoraf det fremgik, at vi selv kunne vælge.

Jeg kan godt se, at jeg får udtrykt mig knudret, jeg kan se, at hr. Morten Messerschmidt ikke rigtig kan følge med, det er nok min fejl.

Skulle det vise sig, at det franske forslag nyder fremme, så er det vigtigt for Danmark på en eller anden måde at finde en løsning. For jeg går ud fra, at hr. Morten Messerschmidt er enig i, at terror skal kunne bekæmpes, grænseoverskridende kriminalitet skal kunne bekæmpes osv. Og det må vi så finde en løsning på.

Kl. 15.05

Lad os så sige, at franskmændene får det overført, og at vi ikke kan få en løsning, skal vi så stemme imod? Det er så det næste spørgsmål, hr. Messerschmidt vil stille.

Der er vi bare i den situation, at da vi fik vores forbehold, så kom vi jo med en Edinburgh-erklæring, hvor vi meddelte, at vi ikke ville modsætte os, at de andre uddybede deres samarbejde på retsområdet. Det er jo ret urimeligt, at